

# РЕШЕНИЕ

№ 6946

гр. София, 11.11.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,**  
в публично заседание на 10.10.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3549** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144-178 АПК във връзка с чл. 328 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/, вр. чл. 327 от ЗСВ. Образувано е по жалба на Х. Б. Г. от [населено място] срещу Заповед № АС-36 от 04.03.2013 г. на Председателя на Софийски районен съд за обръщане на внимание.

Изложени са съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречия с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Конкретно се твърди, че председателя на СРС извършва намеса в работата като съдия на Х. Г. по нахд № 15932/12 г. по описа на СРС. Възражава се, че преди издаването на заповедта, на жалбоподателя не е предоставена възможност да депозираща нито писмени, нито устни обяснения във връзка с подадената жалба от подсъдимия по делото и обстоятелството, че е отложено началото на съдебното заседание по делото с 28 минути. Липсват мотиви за извода направен в оспорваната заповед, че отлагането на с.з. е резултат не на свръхнатовареност на съдията, а на собствено усмотрение. Не е взето предвид обстоятелството, че съдията е изпълнявал служебните си задължения, в това число и извънредно и в почивните дни – десет поредни дни, от които шест поредни заседателни, три от тях целодневни. Изложени са съображения, че до този момент от председателя на съда по никакъв повод не е обръщано внимание на съдията за констатирани от него съществени проблеми в организацията на работата на състава, който се председателства от съдия Г.. Твърдят се нарушения на принципа на предвидимост по чл. 13 от АПК с оглед факта, че председателят на СРС в писмо от

13.03.2013 г. е констатирал проблем със спазването на графика на с.з. в работата на СРС, но е наложено наказание само на жалбоподателя. В съдебно заседание жалбата се поддържа лично от жалбоподателя, който моли да се отмени обжалвания административен акт по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноси.

Ответникът – Председателя на СРС, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по подробно изложени в писмени бележки съображения. Претендира разноси под формата на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Процесната заповед за обръщане на внимание съдът намира, че е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, които засяга неблагоприятно правната сфера на адресата си. Въпреки, че с тази заповед не се налага дисциплинарно наказание, същата става част от кадровото досие на съответния магистрат и може да бъде взета предвид при кариерното му израстване. С тази заповед се засяга доброто име и професионалното достойнство на магистрата, по отношение на който е издадена, поради което за него следва да има възможност да се защити, като я оспори по реда за оспорване на индивидуални административни актове. Практиката приема, че тези заповеди се издават за нарушения на служебните задължения, които не са толкова тежки, че да са основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на магистрата. В този смисъл Определение № 6844 от 26.05.2010г. на ВАС по дело 5691/2010г., Решение № 1119 от 23.01.2012 г. на ВАС по адм. д. № 11596/2011 г. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. Същата е подадена в срока по чл. 140, ал. 2 АПК. В заповедта е вписано, че не подлежи на обжалване. По изложените по - горе съображения, че същата е индивидуален административен акт, при преценка на допустимостта на жалбата, с оглед подаването и в срок, следва да се приложи разпоредбата на чл. 140, ал. 2 АПК. Заповедта е връчена на Г. на 05.03.2013г., а жалбата е депозирана на 21.03.2013 г.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

До председателя на СРС е подаден сигнал № 4/07.01.2013 г. от К. Д. Т., подсъдим по н.а.х.д. № 15932/2012 г. по описа на СРС, 115 състав, в който са изложени съображения за допуснати нарушения на процедурата по образуване и движение на посоченото дело, едно от които е по – късното начало на съдебното заседание на 15.12.2012 г., което е започнало в 10,35 часа, а не за когато е било насрочено – в 10,00 часа. По делото е представен Протокол от проведено публично заседание по нахд № 15932/2012 г. на СРС, 115 състав от 15.12.2012 г., от който се установява, че заседанието е започнало в 10,28 минути. Не се спори между страните, че посоченото дело е било насрочено за 15.12.2012 г. от 10,00 часа. По делото е постановена присъда от 15.12.2012 г., с която на основание чл. 32, чл. 378 от НПК, вр. с чл. 78а от НПК, подсъдимият е признат за виновен. По делото са депозирани писмени обяснения вх. № 13/14.01.2013 г. от А. И. Г. – съдебен секретар на 115 състав, от които се установяват извършените от същата действия във връзка с посоченото дело на 15.12.2012 г.

От представените по делото извлечения от книга за влезли и излезли извън работно време лица на СРС, се установява, че Х. Г. е напуснала сградата на СРС, както следва: на 06.12.2012 г. (четвъртък) – 19,15 часа; на 07.12.2012 г. (петък) – 20,08 часа; на 08.12.2012 г. (събота), съдия Г. е влязла в 13,10 часа и е излязла на 19,40 часа; на 09.12.2012 г. (неделя) – 20,40 часа, на 12.12.2012 г. (сряда) – 20,25 часа; на 14.12.2012 г. (петък) – 20,45 часа. Видно от представения по делото Протокол по нохд № 18970/2011 г. по описа на СРС, 115 състав се установява, че на 10.12.2012 г., съдия Г. е заседавала от 15,38 часа до 19,20 часа. От представения по делото Протокол по нохд № 18970/2011 г. по описа на СРС, 115 състав се установява, че на 11.12.2012 г., съдия Г. е заседавала от 15,36 часа до 17,51 часа. Видно от представения по делото Протокол по нохд № 18970/2011 г. по описа на СРС, 115 състав се установява, че на 12.12.2012 г., съдия Г. е заседавала от 15,43 часа до 18,35 часа. От представения по делото Протокол по нохд № 3278/2012 г. по описа на СРС, 115 състав се установява, че на 14.12.2012 г., съдия Г. е заседавала от 16,10 часа до 17,06 часа. От представената по делото справка за дейността на СРС, НО за 2012 г. се установява, че съдия Г. е имала в началото на периода 292 бр. несвършени дела, 564 броя постъпили дела и свършени дела в края на периода 534, а несвършени 322 броя или над 94 % приключили дела в края на периода.

По делото е прието като доказателство писмо изх. № 389/13.03.2013 г. на председателя на СРС до съдиите от СРС, в което е обсъждана практиката на съдиите от СРС да закъсняват за съдебните заседания без уважителна причина.

По делото е депозиран и сигнал до Висшия съдебен съвет, подаден от Х. Г. във връзка с намесата на Председателя на СРС в работата като съдия на Г.. Представено е извлечение от Протокол № 13 от заседание на Комисията по дисциплинарните производства към В. от 02.04.2013 г., на което е изслушан председателя на СРС във връзка с подадения сигнал от съдия Г..

От показанията на свидетеля К. С. Ж. се установява, че по подадената жалба от К. Т. председателят на СРС е изискал делото и е помолил служителката да извика съдия гарванска, след което двамата са провели разговор. След като е приключил разговора председателят на СРС е излязъл от кабинета и е казал на свидетелката да запази номер на заповед, с която ще обърне внимание на съдия Г..

От показанията на свидетеля Д. Г. Х. се установява, че Х. Г. се е оплакала на свидетелката, че след постановяване на присъдата, но преди изписване на мотивите, председателя на СРС се е обадил по телефона на жалбоподателката да ѝ каже да изпише мотивите, на което тя е отговорила, че и е невъзможно. По – късно е получила обаждане от секретарката на председателя, която ѝ е казала да се яви в кабинета на председателя без да посочи конкретната причина за това. При разговор с председателя на съда Г. е помолила да обясни причините за закъснение си, но е получила обжалваната в настоящото производство заповед.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган – административния ръководител на СРС. При издаването и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. ЗСВ не урежда процедурата, по която следва да се процедира при издаване на заповед с правно основание чл. 327 ЗСВ. Поради това съдебната практика приема, че следва да намерят приложение основните процедурни правила на административното производство,

които гарантират изясняване на всички обстоятелствата, както и да се гарантира правото на защита на съответния съдия, прокурор или следовател. Императивното правило на чл. 313, ал. 2 от ЗСВ, според което неизслушването на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице или неприемането на писменото му обяснение от дисциплинарнонаказващия орган съставлява самостоятелно основание за отмяна на дисциплинарното наказание е приложимо по отношение на дисциплинарните производства, приключили с акт по чл. 311 от ЗСВ и не следва да се прилага разширително или по аналогия. В производството по чл. 327 от ЗСВ, нарушението на общия принцип за гарантиране правото на защита на лицето може да обуслови отмяна на заповедта, ако е поперчило релевантните за спора факти да бъдат установени точно от административния орган и съответно е рефлектирало върху материалната законосъобразност на акта. В случая, на Г. не е предоставена възможност да депозира писмени обяснения във връзка с постъпилите сигнали до председателя на СРС. По делото са събрани доказателства за проведен устен разговор между съдия Г. и председателя на СРС, но от същите не може да се установи какво точно е било съдържанието на този разговор. Административният орган е бил длъжен да изследва тези обстоятелства служебно в съответствие с принципите на чл. 7 и чл. 9 от АПК. Като не е направил това, ответника е нарушил разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Административният орган не е изпълнил задълженията си по чл. 26, 28, 34, 35 и 36 АПК, като в хода на административното производство не е предоставил възможност за участие на жалбоподателя в административното производство, включително да депозира писмени обяснения във връзка с посоченото закъснение за съдебно заседание и да представи доказателства във връзка с твърденията си, а оттам е нарушено и правото му на защита.

В разпоредбата на чл. 327 ЗСВ, която е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, е предвидено, че административният ръководител може да обръща внимание на съдиите от районните, окръжните, административните и апелативните съдилища, на прокурорите от районните, окръжните и апелативните прокуратури и на следователите от Националната следствена служба за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, за което уведомява Висшия съдебен съвет. От съдържанието на разпоредбата се налага изводът, че обръщането на внимание може да бъде осъществено от административния ръководител за допуснати нарушения, свързани с образуването и движението на делото или по организацията на работата им. Закъснението за насрочено съдебно заседание не е предвидено изрично като основание за обръщане на внимание, но не и изключено. Спазването на графика за насрочените съдебни заседания е свързано с организацията на работата на магистрата и обръщането на внимание по реда на чл. 327 ЗСВ във връзка с организацията на работата на магистрата може да бъде направено само тогава, когато се установи, че неспазването на сроковете се дължи на проблеми в организацията на работата на магистрата. Такава проверка и обсъждане в конкретния случай не са проведени, а е прието, че закъснението на съдия Х. Г. не се дължи на уважителна причина (като по делото не са представени доказателства административният орган да изискал обяснения от Г. за закъснението), като извършеното не е резултат на лошите условия на труд и свръх натовареността на съдиите в СРС, без да са посочени конкретните факти обуславящи тези изводи на административния орган. Предвид конкретните факти и обстоятелствата по делото, изводът, че закъснението за съдебно заседание

проведено на 15.12.2012 г. по нахд № 15932/2012 г. се дължи на лоша организация в работата на магистрата, е необоснован, поради което и неправилен.

Организацията на работата на съдията е свързана с разпределение на необходимото време за изпълнение на всички служебни задължения, които произтичат от заеманата длъжност, което включва проверка, обсъждане и произнасяне по текущия доклад, подготовка и провеждане на съдебни заседания, проверка на протоколи от съдебни заседания, изготвяне на съдебни актове в закрити заседания, изготвяне на съдебни актове по делата, които са обявени за решаване от открити заседания, изготвяне на мотиви по наказателни дела, по които са обявени присъди, осъществяване на всички дейности от дежурства и т. н. За всяка от тези дейности несъмнено е необходимо време за проучване на преписките по делата /включващо запознаване с исканията, доводите, възраженията и становищата на страните по фактите и по правото, разпределение на доказателствената тежест в процеса, запознаване и преценка на доказателствата, на тяхната доказателствена сила и на значението им за правния спор, преценката на приложимите правни норми и т. н./, за издирване и проучване на приложима съдебна практика, становището на правната доктрина и други, като продължителността на времето за тези проучвания и съответните на това усилия от страна на съдията са пряко и неразривно свързани с фактическата и правна сложност на делата. В конкретния случай от данните по делото са налага извода, че в дните преди съдебното заседание от 15.12.2012 г., съдия Г. е имала целодневни заседателни дни, като е напускала работното си място на 06.12.2012 г. (четвъртък) – 19,15 часа; на 07.12.2012 г. (петък) – 20,08 часа; на 08.12.2012 г. (събота), в 19,40 часа; на 09.12.2012 г. (неделя) – 20,40 часа, на 12.12.2012 г. (сряда) – 20,25 часа; на 14.12.2012 г. (петък) – 20,45 часа. На 10.12.2012 г. съдия Г. е заседавала от 15,38 часа до 19,20 часа, на 11.12.2012 г. съдия Г. е заседавала от 15,36 ч. до 17,51 ч., на 12.12.2012 г. съдия Г. е заседавала от 15,43 ч до 18,35 ч., а на 14.12.2012 г. е заседавала от 16,10 ч. до 17,06 ч. 15.12.2012 г. (събота) е бил шести по ред работен ден за жалбоподателя и пети заседателен ден от седмицата. В процесния случай изобщо не е направен анализ по колко дела съдия Г. е нарушила графика за насрочени съдебни заседания, с оглед факта, че при преглед на протокола по всяко едно дело, това обстоятелство може да бъде установено.

Изводът, който е направен в оспорения пред съда административен акт, че извършеното нарушение не е в резултат на лошите условия или свръх натовареност на съдиите е декларативен и не се обосновава от доказателства по делото. От представената по делото справка се установява, че съдия Г. е приключила през 2012 г. над 94 % от постъпилите през годината дела, което от една страна опровергава изводите на административния орган за липса на организационни умения, а от друга установява свръх натовареността на съдия Г.. Настоящият състав не споделя извода, че е без значение за преценката на организацията на работата на съдията натовареността на съдебния състав, провеждането на открити съдебни заседания по други дела и цялата му останала дейност свързана с движението на делата. Независимо от завишените изисквания към магистратите, както в професионално отношение, така и към личния им живот, подобни обстоятелства не могат да бъдат приети за напълно неотнормирани към работоспособността и концентрацията на съдията, а от оттам и за спазване графика на насрочените съдебни заседания.

Наред с всичко изложено, в конкретния случай от съществено значение е обстоятелството, че закъснението за съдебно заседание не може да бъде прието за

значително, доколкото същото е в размер на 28 минути след първоначално обявения час и обсъдено в контекста на описаната натовареност на графика на съдията, се явява несъответно на принципа за съразмерност установен в чл. 6 от АПК.

По изложените съображения процесната заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да се отмени.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в размер на 10 лева платена държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 36-ти състав:

## Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № АС-36 от 04.03.2013 г. на Председателя на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Софийски районен съд да заплати на Х. Б. Г. от [населено място] сумата от 10 (десет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: